

ZVON

PROSINEC- DECEMBER
2024

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

15. listopadu byla Socha Panny Marie s Ježíšem slavnostně přenesena do opravené katedrály Notre Dame

Naše fara je spojená s kostelem. Znamená to velkou výhodu především v případě nevlídného počasí. Nemusí se nikdy přecházet z budovy do budovy. Za deště i za sněhu, či velkého mrazu, v pohodě přejdu suchou nohou do posvátného prostoru. Nejvíce si toho cením především časně ráno. Kostel je ještě zavřený a ponořený do tmy. Většinou začínám den modlitbou růžence. Kostel je prázdný a tak chodím kolem dokola, mímám lavice, ve kterých přes den, a zvláště v neděli, sedí mnoho lidí. Některé z nich znám osobně, některé si pamatuji podle tváří. Zním jejich místa a tak je v duchu zdravím a modlím se nejenom za ně, ale také za jejich blízké, atd. Také se mi někdy zdá, že mně ti lidé nějak odpovídají, když jdu kolem jejich míst, protože občas lavice malinko zavrže – jako by tam teď seděli a kývali na mě. Více pravdy bude ale v tom, že totiž, zvláště v zimním období, se brzo ráno nahřívá staré potrubí pro topení v kostele a ozývají se různé praskavé zvuky. To chození po kostele mi také připomíná jednu filmovou scénu z „Marečku podejte mi pero“. Jeden student večerní školy nemohl vyložit nastudovanou látku jinak, než když chodil mezi lavicemi, bez chůze mu to prostě nešlo (student se jmenoval Svátek).

Tedy chodím mezi lavicemi, „setkávám“ se s lidmi kostela s jejími osudy. Tím se mně zdá svět o malinko větší. Jako každý správný kostel máme v oknech vitráže s mnoha svatými. Tady je také krásná příležitost setkat se s osudy jednotlivých svatých, kteří žili v různých staletích, podmínkách a měli v mnoha případech velmi rozdílné životní příběhy. Je pravda, pokud je venku tma, tak ty postavy v oknech moc nevidím, to až se začne rozednívat, pak ty postavy začnou propouštět boží světlo a já vidím stále víc a víc jejich obrysy a detaily.

Na hlavním oltáři máme několik desítek světců. Mezi nimi je také ten náš, asi nejznámější světec, sv. Jan Nepomucký. Pražské Jezulátko má své místo v pravé boční lodi kostela. A tak by se dalo pokračovat ještě dále.

Stojíme na začátku doby adventní. Potřebujeme někoho, aby nás duchovně doprovázel po celou dobu. Na prvním místě je to Marie a pak další světcí. Právě v kostelích se s nimi můžeme setkat. Přeji vám všem i sobě, abychom toužili po setkání hlavně s Ježíšem, ale také s těmi světcí, co neváhali dát život pro něho...

Pokojný Advent, krásnou oslavu Narození Ježíše Krista a šťastný vstup do roku 2025 vám z celého srdce přeje váš Fr. Antonín

příjemnou četbu

**VE FOREST HILLS, 26. LISTOPADU 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN**

papežové

papes Svätý Lev III.

papežové

papes

papes

papežové

papežové

papes
MV

Lev III. sa narodil okolo roku 750 v Ríme ako syn rímskeho občana Asupia a bol vychovávaný na pápežskom dvore, kde sa stal vestiáriom - správcom pápežských rúch a klenotnice. Neskôr bol menovaný kardinálom a 26. decembra 795, len deň po smrti Hadriána I. bol zvolený za pápeža a vysvätený za biskupa.

Stúpenci jeho predchodcu Hadriána neboli celkom

spokojní s novým pápežom, lebo Lev odmietol cisársky nárok Byzancie uznaním franského kráľa Karola Veľkého za ochrancu Ríma, poslal mu aj symbolické kľúče od Petrovho hrobu a zástavu mesta Rím.

25. apríla 799 sa stal obeťou sprisahania vedeného synovcom predošlého pápeža, Paschalisom. Po prepadnutí bol uväznený v neďalekom kláštore, odkiaľ ho vyslobodil verný sluha. Utiel na dvor Karola Veľkého do Franskej ríše. Ten poslal na jeseň roku 799 pápeža so sprievodom vojska späť do Ríma.

Lev III. potom na stretnutí v Paderborne požiadal kráľa Karola Veľkého o pomoc. A ten pricestoval do Ríma, kde ho Lev III. na Vianoce v roku 800 korunoval za Rímskeho cisára ako Karola Augusta (augustus znamená „ctihodný“, bol to titul rímskych cisárov), čím bola formálne obnovená Západorímska ríša.

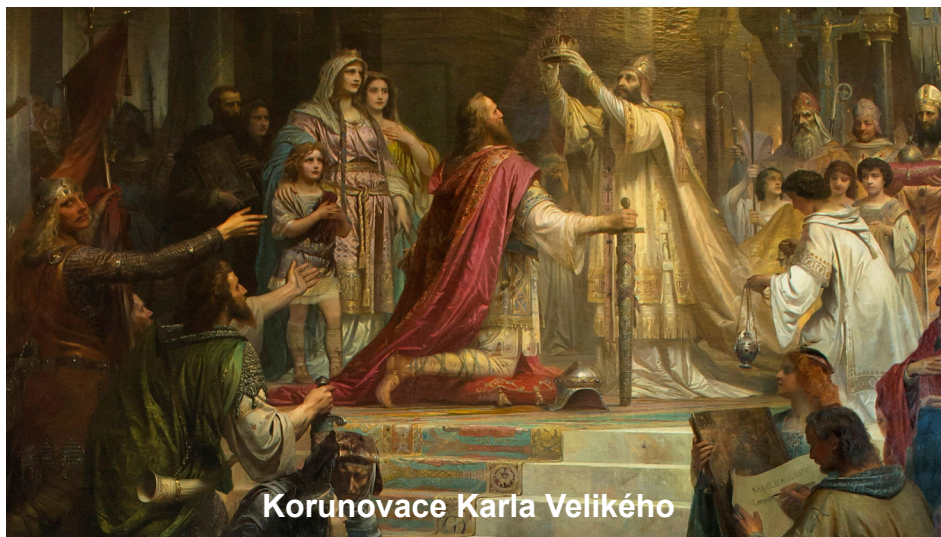
Tento krok mal ďalekosiahle následky na dejiny Európy, keďže toto obnovené cisárstvo prežilo až do začiatku 19. storočia. Bolo známe pod viacerými názvami, najprv ako Rímska ríša, Svätá rímska ríša, neskôr aj Svätá rímska ríša národa nemeckého. Cisár – na rozdiel od „obyčajného“ kráľa musel byť korunovaný len pápežom (toto platilo až do 16. storočia), a teda pápež mal tiež v ríši svoj značný vplyv, a zároveň

samotný cisár bol najvyššou svetskou autoritou v Európe po väčšinu obdobia stredoveku.

Obnovenie cisárstva na Západe v roku 800 bolo aj znakom definitívneho odmietnutia autority upadajúcej Byzancie a východorímskeho – byzantského – cisára na Západe. Byzantskí cisári a ich autorita sa dlhodobo netešili veľkej obľube v dnešnom Taliansku, ktoré bolo jadrom kedysi mocnej Rímskej ríše. Navyše Byzancia nedokázala nikdy poriadne brániť Rím ani územie dnešného Talianska pred novými a čoraz mocnejšími národmi v Európe. Takisto v Byzancii neutíchali rôzne vieroučné spory, pričom byzantskí cisári a im podriadení konštantínopolskí patriarchovia boli často príčinou alebo aspoň súčasťou týchto sporov a neprispievali veľmi k ich riešeniu. Posledným takýmto veľkým vieroučným konfliktom bolo obrazoborectvo (ikonoklazmus), masové ničenie náboženských obrazov (ikon), spojené s nepokojmi a zmätkom, o ktorom sme už skôr písali. A tak v 8. storočí začala trepezlivosť s autoritou Byzancie na Západe dochádzať... K tomu prispeli aj okolnosti ako silnejúce nové štátne útvary, najmä Franská ríša a naopak celkovo upadajúca moc a vplyv Byzantskej ríše na Východe.

S trochou nadsázky by sa dalo povedať, že toto prehlbujúce sa odcudzenie „obnovenej“ Západnej a Východnej časti Rímskej ríše (hoci samozrejme sa nejednalo o de facto pôvodnú Rímsku ríšu) viedlo postupne až k rozkolu – veľkej schizme, teda rozdeleniu Cirkvi v roku 1054.

Lev III. zomrel 12. júna 816 v Ríme. Svätorečil ho pápež Klement X. v roku 1673.

Korunovace Karla Velikého

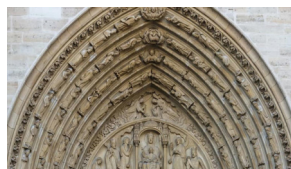
Notre Dame bude opět otevřena

Katedrála Notre Dame v Paříži, která byla uzavřena po obrovském požáru 15. dubna 2019, bude znovu slavnostně otevřena 7. prosince 2024, předvečer svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie. Několik zajímavostí o katedrále si můžete přečíst v následujícím článku.

Île-de-la-Cité, na kterém nyní stojí Notre-Dame de Paris, bylo kdysi galsko-římské město známé jako Lutetia. Katedrála mohla být postavena přímo nad zbytky chrámu: Kolem roku 1710 byly při vykopávkách pod chórem objeveny kusy vyřezávaného oltáře zasvěceného Jupiterovi a dalším božstvům (i když zůstává nejasné, zda se jedná o důkaz starověkého chrámu, nebo zda tam byly kusy doneseny z jiného místa). Další architektonické ruiny nalezené v 60. a 70. letech 20. století, z nichž mnohé pocházejí z této starověké éry, leží v archeologické kryptě, která se nachází pod náměstím přímo před katedrálou Notre-Dame.

Na západním průčelí Notre-Dame jsou tři portály, každý se světcí a posvátnými výjevy. Zdá se však, že jeden z nich tam nezapadá – Portal Sainte-Anne má mnohem starší styl než ostatní. Postavy, jako je ústřední Panna Maria s dítětem, vypadají ve srovnání s ostatními sochami strnulejší ve svých pózách a méně přirozené ve svých rysech. To proto, že tento tympanon, neboli půlkruhová výzdoba, byla přenesena z předchozího románského kostela. Bližší zkoumání v roce 1969 odhalilo, že nebyla původně vytvořena pro tento prostor a byla přizpůsobena tak, aby odpovídala gotické architektuře.

Před požárem se v katedrále nacházely nejstarší dochované dřevěné trámy v Paříži. Zahrnovaly přibližně 52 akrů stromů, které byly pokáceny ve 12. století. Každý trám byl vyroben z jednoho stromu. Z tohoto důvodu byly krovy v půdním prostoru přezdívány "les"

Katedrála byla jednou z prvních staveb postavených s vnějšími opěrnými pilíři. Byly postaveny kolem jeho lodi ve 12. století, aby poskytly podporu tenkým stěnám. Kvůli potřebě většího světla ve velmi vysokém kostele bylo zapotřebí větších oken, a tedy větší podpěry. Obnažené opěrné pilíře se staly ikonickým aspektem gotického designu,

a přestože se vedou debaty o tom, zda Notre-Dame byl prvním kostelem, který je měl, určitě udávaly trend v sakrální architektuře.

V roce 1793, uprostřed Francouzské revoluce, bylo 28 soch biblických králů v katedrále strženo provazy a hlavy byly s'aty davem. (Král Ludvík XVI. byl toho roku popraven gilotinou a jakákoli ikonografie spojená s monarchií byla záminkou k ničení.) Zmrzačené kameny byly nakonec vyhozeny na smetiště, což ministr vnitra řešil tím, že nařídil, aby byl materiál znovu použit pro stavbu. Teprve v roce 1977 byly hlavy jednadvaceti králů znovu objeveny během prací na suterénu Francouzské banky. Nyní jsou v nedalekém Musée de Cluny.

Na první pohled vypadají dvě věže Notre-Dame jako identická dvojčata. Při bližším zkoumání zjistíme, že severní věž je ve skutečnosti o něco větší než jižní. Stejně jako všechny prvky katedrály byly postaveny v průběhu času a odrážejí, že katedrála je spíše koláží architektonických trendů a originality, než vyvrcholením vize jednoho člověka.

Králové nebyli jedinou částí Notre-Dame, která byla zničena během Francouzské revoluce. Katedrála, stejně jako ostatní kostely po celé Francii, byla na konci 18. století přeměněna s posvátného prostoru a zasvěcena novému kultu rozumu. Všech 20 zvonů – kromě kolosálního bourdonu z roku 1681 zvaného Emmanuel – bylo odstraněno a roztaveno na výrobu děl. Zatímco zvony na Notre-Dame byly vyměněny v 19. století, nové nástroje nebyly tak jemně vyrobeny jako starší verze a při řinčení vydávaly disonantnější zvuk. Konečně v roce 2013 nový soubor zvonů obnovil katedrále její zvuk ze 17. století, přičemž hluboce rezonující Emmanuel se stále připojuje k zvonění při zvláštních příležitostech.

Když se Napoleon Bonaparte rozhodl v roce 1804 uspořádat svou korunovaci císařem v Notre-Dame, budova byla ve špatném stavu. Staletí chátrání, jak se město kolem něj vyvíjelo a měnilo, stejně jako vandalismus Francouzské revoluce, ji zanechaly na pokraji demolice. Po léta sloužila jen jako skladiště. Takže když Napoleon vyhlásil její návrat k církevnímu využití a uspořádal v jejích zdech svůj velkolepý obřad – událost, při níž se slavně korunoval – vyneslo to Notre-Dame na nové výsluní. Korunovace však nenapravila její strukturální zhoršení. Spisovatel Victor Hugo pak chrám použil jako zosobnění samotné Francie ve svém románu Notre-Dame de Paris z roku 1831. (Název knihy je často překládán jako Zvoník od Matky Boží, ale zvoník Quasimodo není hlavní postavou; ústřední postavou je Notre-Dame.) A Hugo živě evokoval její zchátralý stav v 19. století:

"Ale jakkoli vznešené zůstalo i ve stáří, člověk musí litovat, musí se rozhořčovat nad nesčetnými poníženími a zmrzačeními, které byly na tomto úctyhodném sídle způsobeny jak působením času, tak lidskou rukou, bez ohledu na Karla Velikého, který položil první kámen, a Filipa Augusta, který položil poslední. Na tváři této starobylé královny našich katedrál najdeme vedle každé vrásky vždy jizvu. 'Tempus edax, homo edacior', což bych se přikláněl přeložit: 'Čas je slepý, ale člověk je jak bez smyslů.'"

Kniha měla úspěch a její impuls vedl k rozsáhlé rekonstrukci, na kterou dohlíželi architekti Jean-Baptiste-Antoine Lassus a Eugène Viollet-le-Duc.

Kohout na vrcholu věže není čistě dekorativním ptákem. V roce 1935 byly uvnitř kovového ptačího těla umístěny tři drobné relikvie – údajný kus trnové koruny a několik relikvií svatého Denise a svaté Genevieve (patronů města). Myšlenkou bylo vytvořit jakýsi duchovní hromosvod, který by chránil věřící uvnitř chrámu.

Varhany Notre-Dame zahrnují téměř 8000 píšťal (některé pocházejí z 18. století), na které se hraje s pěti manuály, což z nich dělá největší píšťalové varhany ve Francii (i když někteří tvrdí, že Saint-Eustache má větší varhany). Nástroj byl restaurován v roce 2013 u příležitosti 850. výročí katedrály a naštěstí přežil požár v roce 2019 pouze s poškozením vodou od hasičů.

Pod davy turistů, kteří navštěvují Notre-Dame, je většinou přehlížena maličká kruhová značka s osmicípou bronzovou hvězdou zapuštěnou do dlažebních kostek. Je na něm vyryta slova Point zéro des routes de France a je to bod, od kterého se měří vzdálenosti z Paříže do dalších měst ve Francii. Byla tam umístěna v roce 1924, i když musela být v 60. letech dočasně přemístěna během vykopávek, které předcházely vybudování podzemní garáže. Tyto stavební plány byly zmařeny, když dělníci objevili architektonické ruiny – nyní uložené v archeologické kryptě.

Nad sakristií Notre-Dame, která sousedí s katedrálou, byl v roce 2013 umístěn malý včelí úl. Úl byl domovem buckfastských včel, kmene vypěstovaného mnichem jménem bratr Adam a známého pro svou jemnost. Jejich med se vyrábí z kvetoucích rostlin v nedalekých zahradách, včetně náměstí Jean XXIII hned za katedrálou, a byl rozdáván chudým. Jako zázrakem 180 000 včel ničivý požár přežilo. Nechtěly opustit své královny, a tak se schovaly ve svých úlech a přežívaly na medu. Rok po požáru opylovaly květiny a jako obvykle produkovaly sladký med.

Adventní rozjímání - Měl bych mít bílou hůl

Rozsvěcím svíci na adventním věnci a znovu, dnes už poněkoli káté se v myšlenkách vracím na jednu hodně rušnou pražskou křižovátku. Na tu, na které jsem ráno nepřevledla mladého člověka s bílou holí na protější chodník. Nepřevledla, protože jsem nechtěla o tuhle příležitost připravit jiného mladíka, který očividně vybojovával svůj zápas: „Mám, nemám?“ V rozhodující chvíli, právě když blikla oranžová, se přece jen odhodlal: „Chceš na druhou stranu? Tak se mě chyt'. Já tam jdu taky.“ Nevidomý se na druhém chodníku rozloučil: „Dík a slunce v duši!“ „Slunce v duši, jo? To máš od toho co předpovídá počasí v televizi, že?“ „Ne, to mám ze své vlastní zkušenosti“, usmál se, a ten úsměv mu na tváři vydržel ještě dlouho.

Přibývající světlo na adventním věnci symbolizuje blízký příchod Krista, který rozptyluje temnotu a strach, protože je, jak sám o sobě řekl, světlem: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12-13) Jsem přesvědčena o tom, že onen nevidomý z dnešního rána neměl ten pozdrav odposlouchaný od pana Zákopčaníka, ani ho neopakoval bezmyšlenkovitě jako nějakou frázi. Šťastný úsměv na jeho tváři nemohl nikoho nechat na pochybách, že to má skutečně zažité, že to má z vlastní zkušenosti. V tom člověku prostě bylo světlo. A bylo to na něm vidět. Bylo v něm světlo, protože ho do svého nitra pustil. Neuzavřel se mu. Nebránil mu. Měl odvahu to udělat. Ono to od člověka kus odvahy vyžaduje. To světlo - Ježíš - si na nás opravdu posvítí. A to nemusí být zrovna příjemné. Najednou se v pravém světle ukáže všechno, co bylo dosud skryté pod zdáním bezvadné spravedlnosti, všechno, co bylo zametené pod koberec, aby to nebylo vidět. Tohle světlo hravě prozkoumá hlubiny lidského srdce, vynese všechnu špínu napovrch a strhne masku, za kterou jsme se možná dosud schovávali. To zřejmě nějak podvědomě tuší všichni, kdo se setkání s Ježíšem snaží vyhnout - o Vánocích i mimo ně. Nejspíš jim nikdo neřekl, že tohle světlo nás nepřichází odsoudit, ale zachránit. Stačí pouze se nezdráhat, nezatloukat, ale tu svoji bídu, tu svoji špínu prostě přiznat a chtít se z ní dostat. Chtít se uzdravit. To je celé.

Tak málo stačí, aby měl člověk ono slunce v duši. V téhle souvislosti se mi od rána v mysli nevrací jenom ta scéna z rušné křižovátky, ale taky jedna známá křesťanská píseň se slovy: „Měl bych mít bílou hůl a na očích pásku, protože nevidím, jak vroucně má Bůh rád.“ Kolik takových „nevidomých“ mezi námi „vidoucími“ asi je? Možná většina. Nedovedu to odhadnout a ani na to nemám právo, protože prikázání je jasné a nekompromisní: nesuďte a nebudete souzeni.

Ale dám vám typ jak snadno a celkem přesně můžete odhadnout procento lidí se sluncem v duši mezi těmi, kteří po ulici s tou bílou holí skutečně chodí. Stačí přečíst si příběhy nevidomých, které sesbírala paní Jiřina Medved'ová ze Zlína a které jako útlou knížečku s názvem „S bílou holí“ v těchto dnech vydalo Karmelitánské nakladatelství. Až vás zase někdo nebo něco naštvě, doporučuji přečíst si z ní kterýkoliv z příběhů, zazpívat si „Měl bych mít bílou hůl a na očích pásku...“ a hned bude líp. Možná i to slunce v duši se objeví.

převzato z www.vira.cz (2009) Marie Svatošová

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

28. října - ocenil prezident republiky Petr Pavel vyznamenáním významné osobnosti za jejich přínos národu a společnosti, a to během každoroční slavnostní události připomínající vznik Československa. Mezi vyznamenanými byli i papež Jan Pavel II. a P. Josef Suchár.

28. října - Biskup Robert Barron u příležitosti návštěvy České republiky celebroidal mši svatou v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově. Druhý den přednášel na téma *Ipsum Esse and Catholic Social Teaching* v Modré posluchárně UK. Biskup Barron ve své promluvě zmínil, že je v Praze poprvé a velmi se mu zde líbí. Hodně o Praze slyšel, ale vidět ji na vlastní oči je pro něj velký zážitek. Obdivuje nejen její architekturu, ale i kulturu a přítomnost křesťanské víry. V souvislosti s krásami Prahy americký biskup uvedl, že mají svůj původ v Bohu, protože všechno dobré, co je v člověku, pochází od Boha, který je nevyčerpatelným pramenem těchto darů, této krásy. Poukázal však také na to, že dnešní sekularizovaná společnost často na tato svědectví víry zapomíná. Poté se obrátil také k bohoslovcům, kterým vzkázal, že zde nejsou jen pro církev, ale pro celou společnost, a zároveň je vyzval, aby mluvili o Bohu tak, aby byl stále přítomen.

11. listopadu - se ve Vatikánu konala tisková konference, na které byl představen projekt „Bazilika svatého Petra: zážitek umocněný umělou inteligencí“. Projekt, který realizují Stavební huť baziliky sv. Petra, společnost Microsoft a nadace „Fratelli tutti“, umožní navštívit během Jubilea 2025 papežskou baziliku i těm, kteří se do Říma nedostanou. Drony, kamery a lasery pořídily během tří týdnů více než 400 tis. snímků s vysokým rozlišením uvnitř chrámu. Snímky pak byly použity k vytvoření velmi přesného 3D modelu Vatikánské baziliky. Laboratoře společnosti Microsoft data zpracovaly a algoritmy umělé inteligence vytvořily věrnou virtuální repliku baziliky.

13. listopadu - Konference katolických biskupů Spojených států amerických (USCCB) na svém podzimním plenárním shromáždění odhlasovala urychlení kanonizace dvou Američanek: Annelly Zervasové a Gertrudy Agnes Barberové.

20. listopadu - si připomínáme blahoslavenou Annu Kolesárovou, mladou laičku, která se narodila v roce 1928 ve Vysoké nad Uhom v Michalovcích v Československu (dnes Slovensko). Anna je patronkou mladých a obětí sexuální agrese a zneužívání. Bývá též nazývána „mučednicí čistoty“.

23. listopadu - se konalo blahorečení Gaetana Clausellase a Antonia Torta. Případ dvou nových mučedníků pronásledování ve Španělsku v letech 1936-1939, kteří byli v bazilice Sagrada Familia v Barceloně prohlášeni za blahoslavené kardinálem Marcello Semeraro, prefektem Dikasterie pro svatořečení, zastupující papeže Františka.

Jednota a rozdělení křesťanů...

Velké papežské schizma

1378 - 1417

Na přelomu 14. a 15. století došlo v Evropě ke krizi středověké společnosti. Tato krize byla vyvolána nejen stále se zvyšujícím počtem morových ran, ale zejména stoletou válkou v Evropě. Krize se tak dotkla téměř všech sfér života. Již tak napjatá situace v Evropě přispěla k rozhodnutí papeže Bonifáce VIII. odmítnout korunovat francouzského krále Filipa Sličného císařem, což bylo považováno za nepřátelský akt církve proti světské moci. Po smrti papeže Bonifáce VIII. tak roku 1309 násilně přesídlil Filip úřad papeže z Říma do Avignonu, aby měl stálý dohled nad jednáním papeže. Tento akt je často nazýván avignonským zajetím (1309–1378). Římští církevní hodnostáři však nemohli unést ztrátu papežského stolce v Římě, a proto roku 1377 donutili papeže Řehoře XI. k návratu do Říma. Papež však záhy roku 1378 umírá, a tak vyvstává nová příležitost pro volbu papeže na obou místech. Po smrti avignonského papeže Řehoře XI. se Římané obávali, že bude zvolen opět francouzský papež, protože ze 16 kardinálů bylo 11 Francouzů. Aby tomu zabránili, vyvinuli na kardinály ozbrojený nátlak a žádali, aby byl papežem zvolen Říman. Pod silnými pohrůžkami byl opravdu zvolen Ital, arcibiskup z Bari, který přijal jméno Urban VI. a zůstal v Římě.

O tři měsíce později, oněch 11 francouzských a 1 španělský kardinál, prohlásili volbu papeže za vynucenou, a tedy neplatnou a zvolili nového papeže, Francouze, který přijal jméno Klement VII., ten se usídlil v Avignonu. Urbana VI. se poté zřekli také tři italské kardinálové (čtvrtý mezitím zemřel) a přidali se ke Klementovi VII. Tak měla Římská církev dva papeže.

Otázka jejich legitimacy je dodnes nejasná, u Urbana VI. se navíc po jeho zvolení projevila pravděpodobně duševní porucha; a nátlak na kardinály je těžko prokazatelný. Obě strany měly mezi svými stoupenci dnes uctívané světce – sv. Kateřina Sienská se rozhodně stavěla za Urbana VI., kdežto za Klementa VII. bojoval sv. Vincenc Ferrerský. Oba papežové byli bezvýhradně přesvědčeni o vlastní legitimitě.

Z tohoto důvodu se papežské schisma udrželo až do roku 1415. Oba papežové zřídili své kurie, jmenovali své kardinály a po smrti měli své nástupce. Všechny katolické církevní úřady byly obsazovány dvojmo, a tím schisma podněcovalo sváry a boje. Pro katolickou církev toto byla největší krize v jejích dějinách. V téže době postupně posilovala světská moc církve a její úloha se postupně vzdalovala od tradičního pojetí církve jako prostředníka mezi člověkem a Bohem. *(pokračování na poslední str.)*

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V PROSINCI 2024

datum	úmysl	dárce
1.12.	Za rodiče Klusáčkovy a bratra Josefa	B. a J. Kowalykovi
8.12.	Za rodinu Kocurkovu	Fr. Antonín
12.12.	Za zemřelé členy rodiny Solfronkovy	Václav Solfronk
15.12.	Za krajaňskou rodinu	
19.12.	Za Vladimíra Kořeňovského a celou rodinu	B. a J. Kowalykovi
22.12.	Za Vítězslava a Annu Hlavatých	dcera Milena
24.12.	Za Ivanku Kowalyk-Berger a celou rodinu	B. a J. Kowalykovi
25.12.	Za krajaňskou rodinu slavnost Narození Páně	
29.12.	Za krajaňskou rodinu	

BLAHOPŘEJEME

v prosinci oslaví narozeniny: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čuškova 6. prosince, Mons. Jan Czudek 6. prosince, Jiřina Zaros 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Simon Wolf 13. prosince, Anna Dospěl 15. prosince, Marek Dospěl 16. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Nehybka 26. prosince, Karel Dospěl 31. prosince, Zuzka Petrova 31. prosince, **Josef Číž 31. prosince.**

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Paul Kopecký, Šárka Elahi, Fred Jurena, Simona Kostka, Patricia Babor, Helen Kocica, Helen Otýpka, Sharka Waldhof, Bohdan a Jiřina Kowalyk, James Solfronk.

ZEMŘELI

19. listopadu 2024 zemřel pan **Zdenek Sádlik**. Pan Sádlik byl velmi činný při naší Národní kapli Panny Marie Hostýnské ve Washingtonu, DC. Všem nám bude velmi chybět i s jeho manželkou, která zemřela před více než rokem a půl. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí. Ať odpočívá v pokoji.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajaňské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>

Jednota a rozdělení křesťanů...

Sídlo papežů v Avignonu, Francie

Pařížská univerzita navrhla tři cesty k překonání rozkolu: via cessionis (dobrovolné odstoupení), via compromissi (podrobení se rozhodčímu výroku) a via concilii (rozhodnutí koncilu). Nakonec rozhodnutí sporu proběhlo díky svolání církevního koncilu. Myslitelé 14. století snesli množství důvodů, proč instituce koncilu reprezentující všechny věřící (congregatio fidelium) může vydat rozhodnutí, jimž je povinen podrobit se i papež. Kardinálové na 25. března 1409 svolali do Pisy ekumenický koncil, jehož se mimo jiné zúčastnilo 14 římských a 10 avignonských

kardinálů, 4 patriarchové a 80 biskupů, 90 opatů a dále zástupci 13 univerzit. Účastníci koncilu se prohlásili za ekumenické shromáždění reprezentující celou církev a za soudní instanci nad oběma současnými papeži – avignonským Benediktem XIII. a římským Řehořem XII. Byl zvolen nový papež Alexandr V. To ale vzhledem k tomu, že stávající dva papežové Benedikt XIII. a Řehoř XII. odmítli závěry koncilu uznat a vzdát se svých funkcí, vedl koncil fakticky k trojpapežství. Papež zvolený v Pise sice záhy roku 1410 umírá, ale jeho úřad ihned přebírá nový papež Jan XXIII.

Situaci tak vyřešil až Kostnický koncil zahájený 16. listopadu roku 1414. Svolal jej Římský král Zikmund Lucemburský. Papež Jan XXIII. sice slíbil, že abdikuje, pokud abdikují i zbylí papežové, ale posléze raději uprchl. Nakonec koncil po vleklých jednáních i vojenských akcích všechny tři stávající papeže (třemi papeži té doby byli Jan XXIII. (vzdoropapež), Řehoř XII. a Benedikt XIII.) sesadil či donutil abdikovat. Následně bylo roku 1417 v rámci Kostnického koncilu uspořádáno konkláve, které 8. listopadu roku 1417 zvolilo novým papežem Otto Colonna. Ten, který přijal jméno Martin V. a dosáhl uznání v celé katolické církvi, čímž toto papežské schisma mělo být definitivně ukončeno. Trvalo však ještě několik let, během nichž Benedikt XIII. a jeho následníci Klement VII. a Klement VIII. byli, minimálně části katolického světa (Aragonií), uznáváni do roku 1429.

převzato z wikipedia.org